

6e Jaargang, No. 1
October 1947
Verschijnt maandelijks

Lacerta

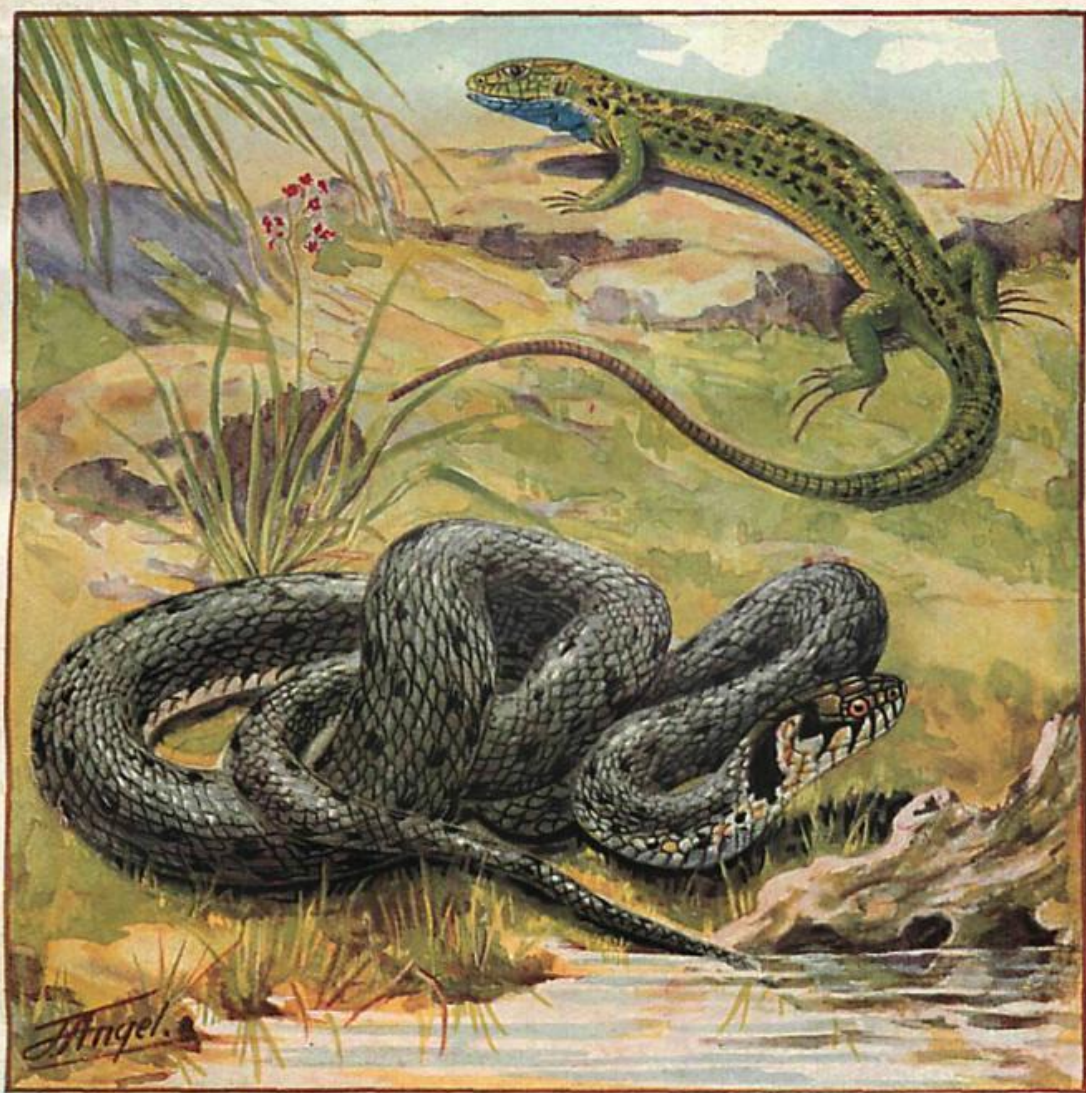
Geïllustreerd orgaan van de Nederlandse Vereniging van Terrariumhouders „Lacerta”, gewijd aan de Kennis der Kruijpende Dieren (Herpetologie), Terrarium- en Insectariumkunde

Adres redactie en administratie: J. Th. ter Horst,
Vier Heemskinderenstraat 159 (hoek Moerweg), 's Gravenhage

Postrekening 461084

De jaargang loopt van October 1947 tot en met September 1948. Leden ontvangen het orgaan gratis. Losse abonnementen worden niet aangenomen. Lidmaatschap: f 9.50 per verenigingsjaar, te voldoen in termijnen.

Bij onze kleurenplaat

Lacerta viridis viridis (Laurenti) Smaragdhagedis ♂
Natrix natrix natrix (Linné) Ringslang

Uit „Petit Atlas des Amphibiens et Reptiles”

waar het larvestadium spoedig achter de rug zou zijn, schepte ik de jonge dieren weer uit het gezelschapsaquarium en bracht ze onder in het meer genoemde kleine volgasaquarium. De dieren buiten ontwikkelden zich ook voorspoedig, maar toen trad de hittegolf op, welke mens en dier teisterde. Door een afwezigheid van een paar dagen was het mij onmogelijk in te grijpen, zodat ik bij mijn thuiskomst op 28 Juni uitsluitend dode larven aantrof. Met te meer zorg werden de beide overgebleven dieren behandeld, die op dat moment zo ver ontwikkeld waren, dat zij op het land klommen. De achterpootjes vertoonden reeds de gele vlekken, terwijl de buik nog witgrijs gemarmerd was. Voorlopig teerden de padjes nog op de inkrimpende staart, die als voedsel dienst

DE SMARAGDHAGEDIS

Lacerta viridis viridis (Laurenti) is één der mooist getekende hagedissen. Uiterlijk: hun huid, welke bedekt is met fijne schubben op de rug, welke aan de buikzijde grover worden, steekt fel groen met bruine of zwarte vlekken, tegen de omgeving af, met veelal een hel crème tegen geel aan lopende buikkleur.

Voornamelijk de mannetjes dragen deze bijzondere tinten, waarbij in de paringstijd hun blauwe keel nog komt, die vaak tegen korenblauw aan is.

De vrouwtjes daarentegen zijn matter van tint en zijn doorgaans te herkennen aan drie of vier bruine strepen, welke lopen van kop tot staart. Hun kop is bedekt met over elkaar liggende schilden, wat deze dieren een krachtig aanzien geeft. Evenals alle hagedissen bewegen zij zich met hun korte, maar krachtige poten zeer vlug; ook bij hen sleept hun buik daarbij grotendeels over de grond, hoewel zij zich op hun voorpoten kunnen opheffen.

Het zijn zeer goede klimmers. Vooral in rotsachtige streken kunnen zij zich vlug en behendig van de ene rots op de andere verplaatsen, waarbij hun lange staart, 1/3 van hun lengte, hun goede diensten bewijst. De grootte dezer dieren varieert van 35—40 cm, ook komen er wel exemplaren van plm. 50 cm voor! Het verspreidingsgebied der smaragdhagedissen is zeer groot. Van de Noordelijke Middellandsezeelanden, van Portugal tot aan de Zwarte Zee, Zuid-Rusland, tot aan de Wolga. Doch het oorspronkelijke gebied is Duitsland, en Oostenrijk en bijzonder langs de grote rivieren in Duitsland. Als terrariumbewoner is het ongetwijfeld één der mooiste dieren, welke men maar kan wensen. Het best voelen zij zich thuis in een droog terrarium met zandige bodem, en grote brokken natuursteen, waartussen in hier en daar enige vetplanten of cacteeën, hetwelk een zeer artistieke aankleding vormt, en waarmee deze dieren, met hun prachtige kleuren-

doet in de periode dat het inwendige van het dier zich geheel zal hervormd hebben. 5 Juli waren de staartjes geheel verdwenen en ik wachtte in spanning het moment af, dat het eerste voedsel genomen zou worden. De buikjes begonnen ook reeds te kleuren, terwijl de ongeveer 1½ cm grote padjes — net als de ouden — bij nadering onmiddellijk in het water plonsden.

In juist één maand is de gedaanteverwisseling voltooid. De omstandigheden schijnen hiertoe gunstig geweest te zijn, al kan ik niet aangeven, welke deze geweest zijn. Zeker schijnt het mij in elk geval toe, dat grote hitte en waarschijnlijk in nog sterkere mate, temperatuursverschillen, remmend werken op de ontwikkeling, en, zoals mij gebleken is, zelfs mislukking ten gevolge kunnen hebben.

DOOR H. ALBERS, AMSTERDAM

combinaties een zeer apart geheel vormen. Het verdient aanbeveling om stevige planten bij deze dieren te plaatsen, daar zij, door hun grootte, kleinere planten spoedig knakken.

Laten wij er vooral aan denken deze dieren, zoveel als mogelijk is, de volle zonnewarmte te geven. Dan spreiden zij de ribben uit en zij maken zich breed, op de door de zon warm gemaakte stenen, teneinde elke zonnestraal op te vangen. Heeft men meerdere van deze exemplaren in het terrarium, dan kunnen zich — vooral bij de mannetjes — ware vechtpartijen voordoen, daar deze hagedis erg bijtustig is. Een aardig verschijnsel van deze reptielen is, dat het wijfje na het afzetten der eieren — omstreeks Mei — twee tot drie dagen hierbij de wacht houdt. Nadien moet men de ouderdieren echter verwijderen of althans zorgen, dat zij er niet meer bij kunnen komen, anders eten zij hun eieren op. Het voedsel der *Lacerta viridis* is zeer veelzijdig, namelijk meelwormen, vliegen, spinnen, vlinders, sprinkhanen, kakkerlakken, kortom vrijwel alle insecten zijn hen welkom. Alleen rupsen eten zij minder graag en als zij ze eten dan nog alleen de gladde rupsen.

Wat hun winterslaap aangaat ben ik persoonlijk voorstander (dit voor alle terrariumdieren) om deze in het terrarium — waarin zij des zomers verblijf houden — ook de winterslaap te laten doorbrengen. Dit levert meestal de beste resultaten. Na hun winterslaap zijn zij veelal lusteloos, doch na regelmatige voeding, en vooral zon, komen zij weer spoedig op hun verhaal, alhoewel mijn ervaring is, dat zij toch zelden weer zo actief zijn als andere soortgenoten, welke men bijkoopt, dus direct uit de vrije natuur komen.

Ik hoop, dat dit artikel mag bijdragen om deze zeldzaam interessante dieren, indien nog onbekend, nader te mogen leren kennen.